# Hồi thứ sáu mươi mốt
# Lỗ Lâm đem binh đánh Tề quốc
# Ngọc Thiền vâng chỉ yến Tuyên Vương

Nói về vợ Lăng vương nước Lỗ, là Ân nương nương, đương khi lâm triều, thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Muôn tâu Quốc mẫu, Chúa thượng nơi Tương Giang đã chầu Phật, còn Phò mã lại bị bắt về Lâm Tri, Công chúa phò linh cữu về trước Ngọ Môn, xin Nương nương định đoạt.

Ân hậu nghe tâu vỗ ngực bứt đầu, khóc òa lên một tiếng, rồi té xỉu xuống ngai mà chết giấc, Cung nga xúm lại cứu tỉnh, Ân hậu giây lát mới thở ra và truyền đòi Công chúa vào, Lỗ Lâm vâng lệnh bước tới Kim giai, mẹ con ôm nhau khóc ngất một hồi, rồi thuật hết các việc đi phó hội Tương Giang cho Ân hậu nghe.

Ân hậu cũng rơi lụy dầm dề, lại thêm đau lòng ly biệt! Rồi kíp truyền văn võ bá quan đi theo hộ vệ, ra trước Ngọ Môn rước linh cữu của Lăng vương đem vào để nơi Bạch Hổ điện.

Hoàng thân quốc thích, thảy đều quải hiếu cư tang, chờ cho được ngày lành, mà lo bề an táng. Việc xong rồi phò Thái tử lên ngôi đại báu. Nương nương phán hỏi bá quan rằng:

– Con Chung xú phụ nó ỷ có tà thuật, làm hại vua nước ta, Lỗ với Tề cừu oán đôi nhà, ai có kế sách gì mà trả thù cho Chúa thượng?

Ân hậu hỏi luôn ba bốn tiếng, không thấy ai trả lời, Thừa tướng là Nhan Trịnh bước ra tâu rằng:

– Nước ta thế cô binh ít, địch sao cho lại sức Đông Tề, bây giờ đây ta có một cái Cửu Khúc Liên Hoàn châu, hãy sai sứ đưa qua Tây Tần mà tấn cống, trước là xin binh cứu viện, sau là nhờ sức mạnh của người, họa may Tần có y lời, thì ta mới lo bề báo phục.

Ân hậu và triều thần đều khen phải, tức thì truyền Nội thần đem văn phòng tứ bảo ra, viết một đạo ai biểu, sai quan đem Cửu khúc châu qua cống bên Tần. Lúc đó Tần Hiếu Công tiếp được ai biểu của nước Lỗ, bèn giao cho bá quan thượng nghị. Nguyên soái Chương Hàng bèn tâu rằng:

– Chung Vô Diệm tinh thông pháp thuật, hội Tương Giang giết chết năm vị Quốc vương, thật là một tay chẳng phải tầm thường, nếu Bệ hạ phát binh thì tai ương chẳng nhỏ.

Hiếu Công nhậm ời, truyền quan Trị điện đem cất cái Cửu khúc châu, mà không chịu phát binh. Sứ thần trở về phục chỉ cho Ân hậu hay, vua tôi thảy đều rơi lụy! Đương lúc vua tôi rầu rĩ, chưa tính được kế chi mà phục thù, kế xảy thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Quân thám thính đi qua Tề, đã về tới trước Ngọ Môn đợi lệnh.

Ân hậu truyền chỉ cho vào, Thám tử tới trước Kim giai quỳ lạy tâu rằng:

– Ngô Phò mã còn ở nơi Kim đình quán, đã chịu phong quan chức bên Tề, đêm ngày luống những ủ ê, lo tính kế trở về cố quốc.

Ân hậu và Công chúa nghe nói Phò mã còn sống, mừng rỡ vô hồi. Kế đó lại thấy quan Huỳnh môn vào tâu nữa rằng:

– Bên Đông Tề có sự rất lạ, thành Lâm Tri lở xuống muột hầm sâu. Chung hậu đi thám địa huyệt bảy ngày đêm, tới lúc trở về thì dung nhan xinh tốt, rồi đó ngũ độn về làng Pháp mã, Tuyên Vương tới cưới đem về, mười phần chắc chẳng sai ngoa, xin Nương nương liệu định.

Thừa tướng Nhan Trịnh bước ra tâu rằng:

– Nếu Chung hậu đã cải dung hoán cốt, thì chẳng có phép tài như khi xưa.

Công chúa lại tiếp lấy thưa rằng:

– Xin cho Nhi nữ lãnh binh, tới Lâm Tri mới am tường tự sự, trước là đi cứu nạn cho Phò mã, sau là trả thù cho Phụ vương. Muôn tâu Quốc mẫu nương hậu, đừng nghi ngại mà lỗi đường trung hiếu.

Ân hậu cả mừng, bá quan thảy đều đẹp dạ, liền truyền thao luyện mười môn binh mã và tám vị Tổng binh, những là: Ân Long, Ân Phụng, Ân Hổ, Ân Báu, Mã Trinh, Mã Lương, Thôi Nghĩa, và Thôi Tú, tám viên đại tướng quỳ lạy xong rồi. Ân hậu phán rằng:

– Tám vị bảo hộ Công chúa tới Lâm Tri, phải đề phòng cẩn thận, chớ con Xú phụ thật là tài trí hơn người.

Tám vị cúi lạy vâng lời.

Công chúa cũng tạ ơn Quốc mẫu. Ân hậu lại truyền Nội thị dọn tiệc, mà chúc cho con kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công. Lại còn chỉ e bên Chung hậu pháp lực thần thông, dặn dò phải đề phòng cho lắm.

Tiệc mãn rồi Ân hậu bãi triều, Công chúa cũng về cung sắp đặt. Qua ngày sau đầu canh năm, tám vị Tổng binh tới giáo trường tra điểm binh mã, Công chúa thì cũng tới Chiêu Dương từ biệt mẫu thân, mẹ con đều rơi lụy dầm dề, con với mẹ đôi phương nam bắc.

Bá quan cũng đều đủ mặt, tới đưa Công chúa khởi binh, kéo cờ phát pháo khai hành, chỉ thẳng Lâm Tri tấn phát. Quân sĩ vui lòng hăm hở, non sông chẳng quản hiểm nguy, vái cúng trời trung hiếu lưỡng đắc chí, trước thờ cha sau thờ chồng cho trọn tiết. Bao xiết kể phỉ tình đái nguyện, quyết một lòng xuất tử nhập sinh, quân reo trống gióng ình ình, quân đã tới Bạch mã địa cầu giao giới. Quân thám tử trờ về tâu rằng:

– Đây là quan ải của nước Tề, xin Công chúa hạ lệnh.

Công chúa bèn truyền quân phát pháo an dinh vây chặt thành Lâm Tri bốn phía.

Đương lúc Tuyên Vương lâm triều, quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Nay có Lỗ Lâm công chúa đem binh tới vây thành nên tôi vào tâu với triều đình, xin Bệ hạ lo phương cự địch.

Tuyên Vương cả kinh, hỏi Yến Anh rằng:

– Ngự thê đánh tại Tương Giang có hơn ba trăm hiệp mới về triều chưa được mấy ngày, nay Công chúa lại cử binh tới đây, Ngự thê lại phải mang lấy cực khổ nữa chăng?

Yến Anh tâu rằng:

– Xin Bệ hạ mời Quốc mẫu tới thì mới thối được binh Lỗ Lâm.

Tuyên Vương nhậm lời, liền sai nội thần vào Chiêu du7ng cung mà thỉnh Quốc mẫu. Nội thần vâng lệnh, vào tâu với Chung hậu rằng:

– Thiên tử có việc cơ mật, mời Quốc mẫu ngự giá lâm triều.

Chung hậu nghe có chỉ đòi cũng lật đật lâm triều nghị sự.

Khi Chung hậu đi tới Kim Loan điện, Tuyên Vương bèn xuống ngai rước mừng, vợ chồng thi lễ ân cần, đều ngồi xuống nơi kim ỷ. Chung hậu tâu:

– Chẳng hay Bệ hạ đòi Thần hậu có việc gì chăng?

Tuyên Vương mới thuật các việc Công chúa nước Lỗ cử binh tới vây cho Chung hậu nghe một hồi. Chung hậu tâu rằng:

– Lỗ Lâm thật là lớn mật, còn Ân hậu làm việc to gan, dám cử đại binh đến gây sự lăng loàn, nó muốn tới để tìm chồng là Ngô Khởi. Muôn tâu Bệ hạ, Thần hậu xin xuất binh ra mà bắt Lỗ Lâm công chúa để rửa hờn, kẻo để vậy nó khoe khoang thần võ.

Tuyên Vương cả mừng, liền truyền chúng tướng sửa soạn binh giáp, chờ ngày mai xuất trận.

Nói về Bạch Liên thánh mẫu, đang khi ngồi trên tòa sen, thấy trận gió thổi qua rất lớn, chiếm tay làm một quẻ, mới biết Lỗ Lâm công chúa hưng binh qua đánh Lâm Tri, bèn than rằng:

– Con muốn làm quỷ phương xa, nên không sợ Vô Diệm là một tay lợi hạy, tình thầy trò rất nên thân ái, nếu để vậy mà ngó sao đành.

Than rồi, liền bước xuống tòa sen, lấy bảo bối để vào trong tay áo và dặn Tiên đồng ở lại động giữ gìn, rồi hóa hào quang bay tới Lâm Tri nhất khắc. Khi tới nơi, bèn đến trước quân môn kêu nói với quân giữ cửa rằng:

– Chúng bây mau vào báo cùng Công chúa rằng: Có Thánh mẫu ở Báu Châu động tới đây.

Quan Chính ty vào thưa lại. Công chúa cả mừng, liền truyền dọn hương án ra rước Thánh mẫu, gặp nhau mừng rỡ rồi đi thẳng vào quân dinh, Thánh mẫu bèn nói:

– Thầy trò ly biệt đã ba thu có lẻ, vì ban sơ con chẳng nghe lời, bởi vậy nên con mới mắc nơi vòng lao khổ, nay Vô Diệm đã dung nhan biến cải, tinh thần lại mạnh mẽ hơn xưa, tình sư đệ không lẽ làm lơ, nên phải tới cho con pháp báu. Nếu như Vô Diệm xuất binh, thì con dùng hai môn bảo bối đây mà bắt nó mới xong.

Công chúa hết lòng mừng rỡ, bèn lật đật lạy tạ ơn thầy, rồi truyền quân dọn bày tiệc chay ra thiết đãi. Tiệc xong rồi Thánh mẫu từ biệt, hóa hào quang bay lên trên mây, Công chúa liền quỳ lạy giữa thinh không, đưa Sư trưởng trở về tiên động.

Khi Công chúa đã đưa Thánh mẫu về động rồi, bèn vào giữa quân trung, điểm tám viên chiến tướng, mỗi vêin quản xuất dẫn hai ngàn binh, kéo đến bên phía thành Tề công đả.

Chúng tướng Lỗ đều ráng hết sức bình sinh đánh phá, cho rõ tài hào kiệt, nên tám hướng quân reo ỏi đất, bốn phương pháo nổ vang trời, quân Thám tử Tề hay được chạy về Kim Loan điện tâu bày sau trước, Chung hậu nghe tin bèn truyền lệnh cho Vương Bình tổng soái bảo mở bốn cửa thành không được đón ngăn. Tuyên Vương nghe nói kinh mang, bèn hỏi rằng:

– Ngự thê truyền cái gì vậy? Xin đó chớ nên hở hàng như thế, xưa nay hễ có giặc tới, thì cửa thành phải bế lại, để những đồ hỏa pháo mà giữ ngăn, nay Ngự thê làm thế khiêu binh, Quả nhân sợ lâm nguy bất trắc.

Chung hậu cười và tâu rằng:

– Lỗ Lâm dẫu có mặt lớn bằng hòn núi, Thần hậu chắc nó cũng không dám vào thành, Vương Bình hãy vâng theo quân lệnh thi hành, đừng trễ nải mà cản trở việc quốc gia đại sự.

Vương Bình vâng lệnh, làm y như thế, mở hoát hết bốn phía cửa thành để trống.

Nói về các tướng bên Lỗ, đem binh tới cổng thành, khi tới nơi thấy bốn phía cửa thành đều mở hết, thì liền trở lại báo cho Công chúa hay, Công chúa cười mà rằng:

– Chung hậu làm kế dụ chim vào lồng, ta lại không biết sao.

Nói rồi truyền tam quân không được vào, cứ ở ngoài khiêu chiến, Công chúa truyền lệnh xong, rồi cũng cầm cây chĩa ba, tới dưới thành kêu quân Tề nói rằng:

– Ta là Lỗ Lâm công chúa con vua Lỗ Lăng vương, vì hội Tương Giang thất lợi, chồng ta là Ngô Khởi bị bắt về đây, quân bây hãy vào báo lại cho Chung hậu hay, có ta

tới tìm Ngô Phò mã. Hãy mau mau đem ra trả, thì vạn sự giai hữu, nếu như đó cứng cổ ngang đầu, chừng ta bắt được sẽ phân da xẻ thịt.

Quân nghe nhiều điều xốc óc bèn vào báo lại cho Tuyên Vương với Chung hậu hay. Tuyên Vương mới hỏi:

– Có ai ra lập đầu công lui binh Lỗ chăng?

Hỏi vừa dứt tiếng, có một tên đại tướng bước ra xin đi, Tuyên Vương xem lại người ấy là Lỗ Quốc Anh thật là người anh hùng danh tiếng, xem rồi bèn dạy rằng:

– Nguyên soái như có ra trận, xin bắt cho được Công chúa đem về triều, trẫm sẽ gia phong cho quyền tước.

Kế đó Chung hậu lại dặn thêm rằng:

– Như đó có ra binh thì phải đề phòng cho lắm, chớ chẳng nên khinh địch, mà lâm họa to.

Quốc Anh vâng dạy tỏ rõ, rồi cầm thương lên ngựa, phát pháo xông ra, Công chúa xem vọi xa xa, biết chắc là Lỗ Quốc Anh Nguyên soái. Bèn mắng rằng:

– Mi là đồ tham sinh húy tử, mặt mũi nào dắm tới đây mà thấy ta, Ngô Anh vương đãi mi tước lộc ưu gia, có lẽ nào mi lại đành cam tâm phản quốc.

Quốc Anh bèn dừng lại mà đáp rằng:

– Vả chăng đấng hào kiệt, phải cho rõ tường thế sự, vì vận Tề đương lúc buổi thịnh cường, chồng nàng còn phải đầu hàng, năm vua trong một buổi cũng thảy đều bỏ mạng, nếu nàng biết cơ trời mà minh đầu khử ám, thì vợ chồng sum hiệp đoàn viên, chẳng hơn để gối chích nệm nghiêng, chồng vợ luống bơ vơ xa cách. Khuyên đó hãy nghe lời ta biện bạch, về đầu Tề cho được chữ hiển vinh, làm chi xuất tử nhập sinh, lại đành để chồng nam vợ bắc.

Công chúa nghe nói tức giận, vung chĩa ba đâm tới như bay. Quốc Anh cũng đưa thương rước đánh được năm chục hiệp. Công chúa thấy thương pháp của Quốc Anh lẹ như nhiếp, liệu bề thắng không nổi, nên đâm bậy một chĩa và quất ngựa chạy dài, Quốc Anh cả thắng đuổi theo, Công chúa liền lấy dây Long Tiên xích tế lên, hào quang năm đạo nổ rền chỉ ngay mình Quốc Anh mà rớt xuống, Quốc Anh tức thì bị Tiên sách trói chặt, binh Lỗ áp tới bắng đem về.

Lúc ấy binh Tề kêu la inh ỏi, tuốt về thành cấp báo cho Tuyên Vương và Chung hậu hay. Nương nương ủ mặt châu mày, bèn hỏi rằng:

– Bây giờ ai dám ra đánh với Lỗ Lâm công chúa?

Đông Lộ vương là Điền Côn lĩnh mệnh. Chung hậu dặn rằng:

– Cùng khấu mạt truy, như Công chúa có bại trận chi chí thì con đừng đuổi theo mà mang họa.

Điền Côn vâng dạ, liền lên ngựa, phát pháo khai thành xông ra, Công chúa lúc nầy còn đương đứng khiêu chiến, nghe có tiếng phát pháo nổ vang thì biết, bèn dang ra vài chục bước. Điền Côn lại vung thương đâm tới trước, Công chúa gạt đánh tiếp sau, hai bên đánh hơn mấy chục hiệp, mà chưa định thấp cao, giây lát Công chúa tính bề cự không lại bèn ra lệnh và vỗ ngựa chạy như bay, Điền Côn đứng dừng lại ngó theo và cả cười.

Công chúa xem thấy lấy làm tức giận, liền quày ngựa trở lại, lấy cây Càn Khôn Xích tế lên. Điền Côn xem thấy phép tiên, bèn giục ngựa chạy về thành một nước. Càn Khôn đánh không được, vì Điền Côn đã chạy mất rồi. Công chúa la hét vang trời, lại tới dưới thành khiêu chiến nữa.

Còn khi Điền Côn bại trận chạy vào thành tâu tự sự cho Tuyên Vương hay, kế thấy có quân vào báo:

– Công chúa đã tới dưới thành công phá.

Lúc này Nguyên soái Tề Trinh bước ra lĩnh mệnh. Thiên tử liền nhận lời. Tề Trinh tức thì lên ngựa xông ra, Công chúa thấy mặt mắng rằng:

– Mi là loài súc vật, ở ra lòng bội chúa cầu vinh, ta nói thật phen nầy quyết bắt cho được Tề Trinh, cho muôn thú phân thây giao nhục.

Tề Trinh nghe nói ruột tầm đau mấy khúc, liền vung thương đâm tới như bay. Công chúa tức thì đưa chĩa ba ra đỡ, đánh thôi bụi cát bay lấp đường. Công chúa bèn dừng lại, lấy Càn Khôn Xích tế lên trên không, hồng quang hai đạo chói lòa, đánh Tề Trinh té nhào xuống ngựa, quân Lỗ ào ra bắt được, bèn dẫn tuốt về dinh, Công chúa đắc thắng ỷ mình, lại giục ngựa tới dưới thành kêu réo.

Quân Tề lật đật vào báo cáo, vợ chồng Tuyên Vương nghe nói cả kinh. Kế đó thấy bước ra một vì là Nguyên soái Lưu Trinh, xin xuất trận, nguyện bắt con Sơn Đông cẩu phụ. Chung hậu bèn nói:

– Nguyên nhung chẳng phải tay đối thủ.

Mà Lưu Trinh một quyết ra binh mà thôi, Chung hậu cực chẳng đã phải nhận lời. Công chúa thắng luôn tám trận trong mấy khắc, bắt được bốn viên đại tướng Tề. Lúc này Tuyên Vương khi tỉnh khi mê, không biết phương kế chi thối binh giặc. Yến Anh khi ấy trong lòng như dao cắt, bèn bước ra tâu rằng:

– Xin Bệ hạ đưa Ngô Khởi trả cho Lỗ Lâm, mà chuộc bốn người bị bắt, rồi sau sẽ làm hàng biểu đưa tới, trong một khắc ắt xong.

Chung hậu nghe nói nổi xung mà rằng:

– Oải tặc nói thật hay là giả, sao có miệt thị Ai gia vậy? Như Ngô Khởi muốn trở về nhà, chỉ có một lúc chiêm bao mới được. Vậy để Ai gia xuất trận, thử coi con cẩu phụ tài phép thế nào?

Nói rồi truyền quân dẫn ngựa lấy đao, nai nịt tức thì xông ra trước trận. Tuyên Vương lên Phong dịch lầu quan chiến. Chung hậu lại bảo Yến Anh đi theo hầu vua tôi, kẻ trước người sau, phát pháo ra thành đối địch.

Khi Công chúa thấy có nữ tướng ra trận, thì hỏi rằng:

– Mi là ai đó? Hãy nói tên họ đi, mà chịu chết cho rồi.

Chung hậu nói:

– Ta là Chung Vô Diệm, mi không biết hay sao, dám tới đây lừng lẫy?

Công chúa nghe nói lấy làm lạ, bèn ngơ ngần và nói rằng:

– Hồi Tương Giang đại hội, mặt Chung hậu in như quỷ như ma, nay Chung hậu nào lại được đẹp như ngọc như ngà, mi chắc là con nữ tỳ già xưng làm Chung Vô Diệm, ta há dễ không biết hay sao? Vậy người mau hãy trở về, bảo Chung hậu ra đây, bằng trái mạng thì ta sẽ bêu đầu thị chúng.

Chung hậu cười và nói rằng:

– Ấy là tại hồng phúc của chúa ta, số vì nàng chưa có rõ, để ta nói lại cho nghe.

Chung hậu bèn đọc đầu đuôi sự cởi lốt, và nói rằng:

– Như nàng bây giờ bằng lòng quy thuận thì được bề vinh hiển, vả lại vợ chồng cũng được sum vầy, nếu đó trái lời đây, chắc là không ngồi ăn nơi dương thế.

Công chúa nói:

– Nếu nàng phải là Chung hậu thì phải đem Ngô Phò mã trả lại cho ta, được vậy hai nước mới giao hòa, muôn sự chi đều bỏ hết.

Chung hậu nói:

– Như nàng muốn kiếm ai thì do khả, chớ còn như Ngô Phò mã thì đã chết rồi, nghe lời ta quy thuận về Tề, chừng sau sẽ kiếm kẻ anh hùng khác mà vầy duyên cương lệ.

Công chúa nghe nói khóc và kể lể, rồi hỏi rằng:

– Nếu nàng giết Ngô Phò mã, xin đem thi hài trả lại cho ta để ta phò linh cữu về nhà, rồi hai nước giao hòa như trước.

Chung hậu nghe vậy bèn kêu Yến Anh nói nhỏ rằng:

– Phải làm như vầy... như vầy.

Yến Anh liền bay ngựa về thành, truyền thợ mã làm một cái đầu bằng giấy, in như đầu của Ngô Khởi, rồi đem bêu nơi cửa thành. Chung hậu ngó thấy Yến Anh đã làm y kế, bèn kêu Công chúa nói rằng:

– Nàng hãy xem thử, cái đầu đó có phải là đầu Ngô Phò mã chăng?

Công chúa liền ngửa mặt ngó lên, thấy quả là đầu chồng mình, thì thất kinh, té nhào xuống ngựa chết giấc, quân sĩ xúm lại cứu tỉnh, giây lát Công chúa mở mắt ra khóc và than rằng:

– Những ước trăm năm cương lệ, ai ngờ một thuở rẽ phân. Phu quân ôi! Nay chàng Lâm Tri phưởng phất hồn quê, còn thiếp miền Lỗ quốc biết ai nương tựa.

Lúc ấy vua tôi Tuyên Vương cũng tưởng là đã chém Ngô Khởi rồi, thật ai nấy thảy đều thất sắc, yên Anh tới tâu rằng:

– Ấy là mưu cao của Quốc mẫu, làm cho Công chúa rối loạn tinh thần.

Tuyên Vương và văn võ ai nấy khi ấy cũng mừng. Chung hậu lúc này vỗ tay cười ha hả, kêu Công chúa mà tỏ sự nhân tình rằng:

– Ai gia bấy lâu nay thương vợ chồng nàng, kẻ tài năng, nay bây giờ ta mới nói thật, Ngô Phò mã vẫn còn chưa chết, người đương yến ẩm ở nơi Kim dịch đình, như nàng quy phục thuận tình, thì vợ chồng đoàn viên cốt nhục. Thôi đem bốn tướng trả về cho thiếp, thì ta sẽ đưa Phò mã trở lại cho.

Nói rồi truyền quăng ném đầu xuống cho Công chúa xem, quân trên thành vâng lệnh ném xuống, Công chúa lại gần xem quả là đầu bằng giấy rõ ràng. Công chúa mừng rỡ vội vàng, liền xuống ngựa quỳ thưa rằng:

– Ngô Phò mã thật là chưa chết, thiếp cảm ơn Quốc mẫu ngàn trùng, thiếp mà tới đây cũng chẳng qua tình nghĩa vợ chồng, nên làm ra sự can phạm đến cửu trùng, xin nàng thứ tội.

Chung hậu nói:

– Công chúa hãy về dinh an nghỉ, tới canh ba sẽ đưa Phò mã trả cho, cùng nhau toan tính sự giao hòa, cho khỏi việc can qua dấy động.

Công chúa tức thì vâng tạ, rồi thu binh trở về dinh an nghỉ và đợi tin.

Nói về Công chúa Lỗ Lâm, khi nghe Chung Vô Diệm phán đoán mấy lời thì vừa dạ, bèn thu binh trở về dinh an nghỉ và đợi tin. Còn Chung hậu rồi đó cũng trở về thành. Tuyên Vương ra tiếp rước vào trong. Chung hậu liền bảo nhỏ Yến Anh, tới Kim dịch đình, lén lấy cho được y phục của Ngô Khởi. Yến Anh lập tức thi hành rồi vợ chồng đồng nhau về Chiêu Dương cung đàm đạo.

Khi về tới nơi, Nội giám dọn tiệc dâng lên, Tuyên Vương ngồi lại, Chung hậu vội khiến tỳ nữ đi làm một cái hình nhân bằng cỏ, và dặn kế như vậy... như vậy... Cung nhân vâng lệnh làm giây lát đã xong, kế Yến Anh đem áo mão của Ngô Khởi về. Chung hậu xem thấy rất mừng, liền truyền cho Yến Anh đi làm một cái đầu bằng giấy nữa. Yến Anh tức thì ra lệnh, làm y như cách thức hẳn hoi, rồi đem dâng liền cho Chung hậu.

Đâu đó xong xả, các việc an bài. Chung hậu bèn cho phép ai nấy về dinh an nghỉ, còn nữ tỳ cũng bãi việc hầu hạ ban đêm. Lúc này còn có một mình Chung hậu đi vào đi ra, suy nghĩ, bỗng đâu trống tiêu lầu vừa trở khắc, Chung hậu liền vội vã bước ra giữa

trời, tay bắt quyết Thiên cương, chân đập ấn Ngưu đẩu, miệng đọc thần chú mà truyền triệu chư thần. Giây lát thấy mây gió thổi đến tưng bừng, chưthần ở giữa không trung sa xuống, thi lễ và hỏi rằng:

– Chẳng hay Tinh Quân đòi anh em chúng tôi đến có việc chi dạy bảo?

Chung hậu đáp rằng:

– Khi hội Tương Giang Ai gia có thu phục được Ngô Khởi, đem về Tề, bây giờ còn ở tại nơi dịch đình, nay vợ nó là Công chúa Lỗ Lâm, đang hưng binh, tới thành Lâm Tri vây phủ, bởi cớ ấy Ai gia xin phiền cùng chư vị, mau đi thu tam hồn thất phách Ngô Khởi đem về đây.

Chư thần vâng lệnh, thẳng tới Kim dịch đình, thấy Ngô Khởi đương đau bệnh tương tư, còn nằm trên giường thiêm thiếp, bèn làm phép ở trên thiên linh cái, thu hồn phách đem lại mà dâng cho Chung hậu nương nương. Chung hậu tiếp lấy linh hồn của Ngô Khởi bỏ vào hình cỏ và thư một đạo linh phù, ếm trên đầu cái hình nhân ấy. Giây lát Ngô Khởi bằng cỏ, biết đi biết nói, cũng như người sống không sai. Chung hậu bèn đòi Nội thần là Vương Kiết tới bảo rằng:

– Người hãy vâng lời sắc chỉ, đưa Ngô Khởi tới trả cho Lỗ Lâm, và đổi bốn tướng bị giam cầm đem về đây lập tức. Ai gia sẽ trọng thưởng.

Vương Kiết lĩnh mệnh, dẫn theo năm trăm quân Ngự lâm, cùng Ngô Khởi giả cầm côn lên ngựa, thẳng tới dinh Lỗ mà thông báo, binh bên Lỗ nghe nói Ngô Phò mã trở về, liền lật đật vào báo hỉ tin cho Công chúa hay. Lỗ Lâm cả mừng vội vàng chạy ra tiếp rước, vợ chồng gặp nhau hết đều mừng rỡ cùng nhau tay lại cầm tay, hai mặt giao kề, bốn mắt những đều rơi lụy, Ngô Phòng mã lại buông lời than thở:

– Khuyên vương cô, chớ nên rầu rĩ mà hao tổn tinh thần.

Kế đó Vương Kiết đưa chiếu dâng lên. Công chúa tiếp lấy xem rồi mời vào trong dinh đàm đạo. Trong lời chiếu nói:

– Đưa Ngô Phò mã đổi về bốn tướng, chẳng nên trễ nải mà phạm tội với triều đình.

Công chúa tức thì truyền quân ra hậu dinh, dẫn bốn tướng đem giao cho Vương Kiết, lại cho Vương Kiết lụa là vàng bạc và gởi về bái tạ Chung nương nương. Tề thần liền lạy tạ lui chân, Công chúa vội khiến dọn bày tiệc rượu, vợ chồng ngồi lại chén thù chén tạc, hỏi han sự sau trước cả đêm, người rơi lụy ôm lòng đòi đoạn, kẻ vui lòng không xiết kể chỗ nói năng! Vợ chồng uống vùi đến canh khuya cũng chưa mãn tiệc.

Nói về khi Vương Kiết về tới Chiêu Dương cung, vào phục chỉ cùng dẫn bốn tướng đến lạy tạ ơn, vua Tuyên Vương xem thấy hết sức vui mừng, và khen tài trí Chung hậu. Rồi đó truyền quân dọn tiệc rượu vui mừng áp kinh[55] cho bốn tướng. Vua tôi cùng nhau yến lạc, đàn ca xướng hát thu đêm. Nội thần ai cũng say mềm, vừa tới sáng mới mãn tiệc.

[55] như chết đi mà sống lại

Còn bên Lỗ Lâm công chúa, khi trả bốn tướng về cho Tề quốc, rồi vợ chồng cùng nhau hỉ lạc, đương vui, Ngô Khởi nói tiếng được tiếng mất, hình như tỉnh như say, có khi Công chúa hỏi thì không trả lời, có khi lại phát thinh ra nói chuyện gì đâu không biết. Công chúa thấy vậy liền bảo dẹp tiệc, đưa Phò mã vào phòng an giấc kẻo khuya, còn bổn thân thì đi lo sắp đặt đội ngũ chỉnh tề, để rạng ngày, dâng hàng biểu cho Tề, rồi phản hồi bổn quốc.

Đây nhắc lại về việc Chung hậu đêm ấy khi đã hết canh tư, bèn cầm báu kiếm bước ra giữa trời niệm chú hô thần, tức thì thấy trên không sa xuống một vị Hỏa Đức Tinh Quân, tới hỏi rằng:

– Pháp sư đòi tôi có việc chi sai khiến?

Chung hậu đáp:

– Ai gia phiền cùng Tinh Quân một chuyện, mau mau qua bên dinh Lỗ đốt cái hình của Ngô Khởi bằng cỏ đi, và nổi gió lên đốt luôn hết dinh trại của chúng nó, rồi trở về đây ta trọng thưởng.

Tinh Quân tức thì vâng mệnh, thẳng tới Lỗ dinh, thấy Ngô Khởi bằng cỏ đương nằm nói mê nói sảng ở trong phòng, nữ tỳ đang theo hầu hạ hai bên, còn đèn đuốc đốt sáng như ban ngày.

Khi ấy Tinh Quân ra tay, nữ tỳ thình lình không biết lửa đâu ở trong mình Ngô Khởi phát ra cháy hết. Áo quần phát cháy trước, rồi kế tới giường màn, bọn nữ tỳ bèn kêu cứu om vang, lại thấy gió đâu thổi tới, cháy lan tới dinh trại nữa. Công chúa khi ấy xem thấy thất kinh, chạy tuốt vào trung dinh, hỏi thăm sự Phò mã, nữ tỳ lúc ấy đứa cháy tay, người nám mặt, dắt nhau vỡ chạy như bầy ong. Công chúa tính thế không xong, cũng phải bỏ dinh mà chạy.

Khi chạy ra khỏi được một đỗi, giây lát thầy trò mới được tỉnh hồn, quân nữ tỳ bèn thuật lại sự cháy rằng:

– Phò mã thật là người bằng cỏ, khi không thấy ở trong mình lửa đỏ cháy ra, chúng tôi thảy đều lấy làm lạ! Vừa muốn ra báo, thì lửa đã ùa tới cháy hết cửa hết nhà.

Công chúa nghe thuật lại rất thiết tha và giận nói rằng:

– Ấy là tà thuật của Vô Diệm, nó gạt ta, mà đổi bốn tướng về cho khỏi chết. Sự gạt ta, ta cũng chẳng kể gì, sao lại làm hao tổn đến quân binh ta nữa.

Nói rồi bèn truyền lệnh thu binh vào tra điểm quân sĩ, thấyt bị cháy chết hết một muôn vừa người vừa ngựa. Công chúa lúc ấy trông mặt ngẩn ngơ, rồi truyền chúng tướng đồn dinh hạ trại chỗ khác. Rạng ngày Công chúa sửa sang nai nịt, đốc chúng tướng tới dưới thành khiêu chiến nữa. Quân giữ thành chạy vào thông báo, Chung hậu liền nói với Tuyên Vương rằng:

– Xin để cho thần thê xuất trận một phen nữa, cùng con cẩu phụ quyết sự hơn thua.

Tuyên Vương nói:

– Như Ngự thê đi thì trẫm cũng theo sau lược trận.

Chung hậu bèn truyền cho vợ chồng Điền Côn theo hộ giá, còn bổ thân dẫn tám viên chiến tướng, mở cửa thành xông ra, kêu Công chúa nói rằng:

– Nàng sao không biết hổ, nhìn đồ cỏ tưởng thật là chồng, vậy chớ đã được chút chí tình chung thì nói thật cho Ai gia được biết với?

Công chúa ngeh nói lòng càng thêm mắc cở, vung chĩa ba đâm tới và mắng rằng:

– Bớ con Xú phụ! Mày thật là vô tình vô nghĩa, dám gạt ta phen nọ, phien kia, chuyến này ta quyết sống thác với mầy, dẫu có bỏ thân tại Lâm Tri cũng chẳng quản.

Nói rồi vung chĩa ba đâm lia đâm lịa, Chung hậu cũng đưa đao rước đánh, đánh được ít hồi, Công chúa lấy ra một món bảo bối kêu là Hỗn Nguyên hạp, tế lên không, thấy hào quang năm sắc đỏ lòm, thu Chung hậu vào trong cái hộp, Công chúa hết sức mừng rỡ, thu phép bỏ vào túi áo rồi dẫn binh trở về.

Còn Tuyên Vương đi sau lược trận, thấy Công chúa dùng đồ tiên báu thu mất Chung hậu đi, bèn la khóc li bì, và không biết phương chi mà giải cứu. Tám viên chiến tướng khi ấy tâu rằng:

– Xin để cho anh em chúng tôi liều thác đánh vào Lỗ mà cứu Quốc mẫu về.

Tuyên Vương nói:

– Như tám tướng cứu được Ngự thê, thật là công ấy sánh tày non biển.

Tám tướng tức thì đều ra sức, đùa binh tới đánh vãi vô, không dè bên dinh Lỗ đã có phòng bị sẵn chờ, quân cung nỏ bắn ào ào như bấc. Đồ hỏa pháo, nổ vang trởi ỏi đất, tám tướng cũng đã hết sức, mà vô không được Lỗ dinh, cùng nhau liền phải thu binh, trở về tâu lại cho Tuyên Vương hay rõ, Tuyên Vương bèn than rằng:

– Ngự thê ôi! Giang sơn trẫm đã không ai bảo hộ, chắc về tay Công chúa rồi, mau hãy về mà đem Ngô Khởi ra đổi, để cho hắn kết đôi, họa may cứu được Ngự thê khỏi chết.

Than thở một hồi rồi vua tôi dắt nhau về thành hết. Khi Tuyên Vương về đi gần tới Chiêu Dương cung, ngó thấy trời xinh cảnh tốt, chim nói hoa cười, mười phần ảo não ủ ê, đã thương vợ lại sợ bề tai biến. Xưa sao cùng nhau trò chuyện, giờ sao vắng vẻ hơi tăm, chân đi một bước một vùng vằng, lòng thương nhớ, không ngăn lụy ngọc!

Nội thần theo sau khuyên giải, Tuyên Vương mới lau nước mắt mà vào trong cung. Lúc vào tới nơi, thấy Chung hậu còn ngồi uống nước chần ngần, lại có hai tên cung nữ đứng hai bên đang quạt. Tuyên Vương lòng đà nhút nhát, bèn đứng lại nói rằng:

– Ngự thê ôi! Tấm trung hồn đó dầu còn oan ức, để trẫm sẽ cho rước thầy, tụng siêu độ cho ít hôm.

Chung hậu nghe nói tức cười mà rằng:

– Thần thê chẳng phải là yêu ma, sao Bệ hạ lại nói sự chi kỳ dị vậy?

Tuyên Vương nghe nói rang rảng, liền bước thẳng vào cung hỏi rằng:

– Vậy chớ Ngự thê còn sống đó hay sao? Trẫm thấy Lỗ Lâm nó dùng tiên báu thu Ngự thê rồi, hay là Ngự thê có phép phân thây, mới trở về Chiêu Dương cung viện được?

Chung hậu thưa:

– Lỗ Lâm có tài phép nhỏ mọn, sao cho kịp Thần thê, ấy là ba lần chọc giận Lỗ Lâm, chẳng phải là sự hơn thua giữa trận.

Tuyên Vương nghe nói, xem trước ngó sau chắc chắn là Chung hậu còn sống, mới bước lên cầm tay mừng rỡ và khen ngợi một hồi, rồi truyền Nội thị dòn bày yến lạc.

Nói về Lỗ Lâm công chúa về dinh, điểm chúng tướng lại thì mất hai vị quốc cựu làm chúc Nguyên nhung, còn quân sĩ chết hơn một muôn, nhưng mà trong ý còn vui mừng, là nhờ cái Hỗn Nguyên báu đã thu được Chung Vô Diệm rồi, chắc là trả thù được cho hai người, bèn thẳng vào trung trướng, truyền quân đặt bàn hương án, quỳ lạy bà Bạch Liên thánh mẫu mà vái rằng:

– Đệ tử cũng nhờ phép báu mới cùng các tướng trừ được mối họa to, mừng thay đã trả thù cha! Còn buồn nỗi vợ chồng chưa sum hiệp.

Vái lạy rồi bèn giở hộp ra thấy có một cục đá vuông nằm nơi giữa. Công chúa thấy vậy nổi giận, bèn mắng chửi con Xú phụ một hồi, rồi ném cục đá xuống giữa sân, quân Nữ tỳ xúm nhau lại lấy coi, chẳng ngờ thấy cục đá tự nhiên vùng lớn và nặng hơn mấy trăm cân. Giây lát lại hóa ra y như hình một vị Hòa thượng. Công chúa thấy vậy truyền quân áp lại đập nát ra tro. Rồi đó Công chúa cầm chĩa ba lên ngựa, thẳng tới dưới thành mà khiêu chiến nữa.

Đây nói về Chung hậu khi còn ngồi uống rượu với Tuyên Vương nơi Kim Loan điện, bỗng thấy trận gió thổi qua, mùi hương thơm phức. Chung hậu đánh tay biết rõ, bèn từ giã mà trở về cung. Khi Chung hậu về tới nơi, thấy có một đám mây lành ở giữa thinh không sa xuống, giây phút mây quang gió lạnh, thấy rõ ràng là Trần Tam Thơ. Chị em gặp nhau mừng rỡ vô hồi, khi ấy Chung hậu mới hỏi:

– Chẳng hay Tiên muội lâm trần, có việc gì hay chăng?

Trần Tam Thơ đáp:

– Em phụng sự mang tới đây, cho chị ba vật bảo bối, để mà thu trừ Công chúa Lỗ Lâm.

Nói rồi liền đưa ra: Món thứ nhất gọi là Ngẫu Ty phách, dùng phá Hỗn Nguyên hạp; món thứ hai là Tây Phương đại, dùng thu dây Phục Tiên sách; còn món thứ ba là Nhật Nguyệt kim hoàn, dùng phá cái Càn Khôn Xích, Trần Tam Thơ đưa rồi lại nói:

– Nguyên cái Hỗn Nguyên hạp là hai cái gương sen, thọ khí âm dương luyện nên vốn có thật là lợi hại nên dùng Ngẫu Ty phách này là một vật báu của bà Quan Âm đại sĩ cho, nếu cái Hỗn Nguyên hạp thấy cái Ngẫu Ty phách, thì chẳng kêu mà tới, chẳng ngoắt mà gần, xin chị phải nên cẩn thận cho lắm mới được.

Chung hậu lãnh lấy ba vật báu linh xong rồi, Trần Tam Thơ lại dặn nữa rằng:

– Chừng Hiền tỷ trừ được Lỗ Lâm công chúa xong, thì lại kế có Bạch Liên yêu phụ đến đây, thành Lâm Tri bị khốn cùng vây, lại phải nhọc Lão sư xuống chuyến này mới được. Ấy vậy còn e nỗi thai bào sinh tiểu chúa. Hiền tỷ bị huyết bệnh hôn mê, sao cũng có đứa tiểu nhân nó đến vỗ về ám hại.

Nói rồi từ giã nhau, kẻ về người ở lại. Chung hậu ngó thấy lằn mây trắng bèn lạy tạ ơn thầy. Rồi đó Chung hậu quày quả đi tới Kim Loan điện, Tuyên Vương bèn hỏi:

– Chẳng hay Ngự thê về cung có chuyện gì hay chăng?

Chung hậu tâu rằng:

– Việc thiên cơ chẳng nên tiết lậu, chờ đến đó rồi sẽ hay.

Nói rồi vợ chồng ngồi lại để đàm đạo, kế thấy quan Huyền môn vào báo:

– Có Lỗ Lâm tới thành khiêu chiến.

Chung hậu bèn viết một lá hồng điệp gói vào với một món báu linh, đòi Điền Côn đến dặn rằng:

– Vương nhi lãnh lấy các vật này và ba ngàn quân sĩ, tới mai phục nơi phía bắc môn, cùng dùng món pháp báu đây mà thu trừ cái Hỗn Nguyên hạp của Lỗ Lâm công chúa.

Điền Côn vâng mệnh. Chung hậu lại kêu Lỗ Quốc Anh tới bảo rằng:

– Lỗ nguyên soái hãy lãnh hồng thiệp nầy và bảo bối đây, cùng ba ngàn quân sĩ, đem đi mai phục phía nam thành, chừng thấy Công chúa tới tung hoành thì dùng món bảo bối đây thu cái Càn Khôn Xích của nó.

Quốc Anh lĩnh mệnh, Chung hậu lại bảo Vương Bình lãnh một tờ hồng điệp và dẫn năm ngàn quân cung tiễn đi mai phục hai phía đông tây. Chờ khi Công chúa sang ngay rồi sẽ truyền quân bắn xối ra chớ cho thối lui binh Lỗ, Vương Bình vâng lệnh. Chung hậu lại phát ra một cây lệnh tiễn, giao cho Nguyên soái Lưu Trinh bảo dẫn theo năm ngàn binh, đi đánh với Lỗ Lâm công chúa, và phải dụng kế trá bại, để cho Công chúa đuổi theo, dẫn đem qua cho khỏi nơi mả ông Thái Công thì có phục binh áp ra đánh.

Còn Tề Trinh và Tề Phụng dẫn ba ngàn nhân mã, tới mai phục nơi rừng tòng, chờ nơi đó tiếp chiến. Ba tướng vâng lệnh lui ra. Chung hậu lại kêu Liêm Thoại Hoa tới giao cho một món báu linh phá phép và dặn rằng:

– Mau tới trước giao chiến cùng Lỗ Lâm công chúa, rồi có Ai gia tiếp sức theo sau.

Thoại Hoa vâng mệnh lui vào. Chung hậu lại thấy quân vào tâu nữa rằng:

– Công chúa đã tới bên thành xỉ mạ, xin lệnh trên định liệu như thế nào?

Chung hậu nghe báo liền kêu Yến Anh tới bảo rằng:

– Xin quân sư hãy tới trước Kim dịch đình coi chừng Ngô Khởi, và cho Điền Đan hay, mau phải về đây, nếu nó nghe phía thành Đông có hiệu pháo nổi lên, thì mau mau xua binh ra cướp dinh Lỗ.

Yến Anh ra đi, còn Tuyên Vương thì ở trên thành, truyền quân đánh trống phất cờ trợ chiến.

Các việc đó hoàn thành. Thoại Hoa làm chức tiên phong dẫn ba ngàn binh, mở cửa ải phía đông ra đánh với Công chúa. Công chúa khi ấy thấy có nữ tướng xông ra trận, bèn sực nhớ lại lúc Tương Giang rằng:

"Có đánh lại với một tên nữ tướng bên Tề, giống y hình trạng, chắc con này là Liêm Thoại Hoa, vợ của Đông Lộ vương gia là họ Tiết."

Nghĩ như vậy liền xóc tới hỏi rằng:

– Bớ con nữ tướng kia, có phải mầy là Liêm Thoại Hoa hay không?

Thoại Hoa cười và đáp rằng:

– Như đó đã biết danh ta, thì mau mau xuống ngựa quy hàng, để ta về tâu rỗi giùm cho họa may được vợ chồng xum họp.

Công chúa nghe như vậy nghĩ thầm rằng:

"Con này thật là cao cường võ nghệ, nếu dùng sức đánh với nó ắt không xong, trước hãy cùng nó giao phong sau hãy dùng báu linh thu trừ nó mới nổi."

Nghĩ như vậy rồi, tay mặt thì cầm cây chĩa ba, còn tay trái thì cầm cái Hỗn Nguyên hạp, xốc ngựa lướt tới đánh với Thoại Hoa được ít hồi, rồi ném Hỗn Nguyên hạp tế lên trên không, hào quang năm sắc thẳng xông, tả hữu hai bên lừng lẫy.

Liêm Thoại Hoa lanh mắt xem thấy liền lấy cái Ngẫu Ty phách tế lên, tức thì hiện ra một đám mây lành, giây lát thu cái Hỗn Nguyên hạp đi đâu mất. Thoại Hoa liền niệm chân ngôn thu nhập. Công chúa thấy Hỗn Nguyên hạp đã mất thì thất kinh, liền vung chĩa ba ẩu đả.

Thoại Hoa cũng đưa đao ra đỡ, đánh được ít hồi rồi bỏ chạy qua phía tây thành mà ẩn mặt, Công chúa thấy vậy dung rủi quất ngựa chạy theo, kế thấy có người dọn đường chặn đánh vùi, xem lại là Chung hậu, hai người đánh tới đánh lui được chừng năm chục hiệp. Chung hậu liền chém bậy một đao, rồi quày ngựa chạy qua phía Bắc.

Công chúa tưởng Chung hậu thua thật nên đuổi nào theo vừa được một đỗi xa. Chung hậu chạy đâu mất không thấy nữa. Công chúa vùng vằng muốn trở lại, kế bên tai nghe pháo nổ vang trời, phục binh truy sát tới nơi, còn tướng làm đầu rất nên hung dữ, Công chúa mắt nhìn tường tận, thật là Đông Lộ vương là Điền Côn bèn lật đật lấy cái Càn Khôn Xích tế lên, và kêu Điền Côn bảo sẽ coi bảo bối.

Điền Côn ngửa mặt ngó lên thấy hào quang hai đạo túa ra, liền giở tờ hồng thiệp xem qua, niệm ít câu chân ngôn y kế, rồi lấy cái Nhật Nguyệt kim hoàn tế lên, nghe tiếng kêu rang rảng như chuông rền, giây lát thấy cái Càn Khôn Xích bị kim hoàn thu mất.

Công chúa thấy phép mình đã bị thu nhập thì không dám đánh với Điền Côn, liền giục ngựa chạy qua phía Đông môn mà tị nạn.

Điền Côn không thèm đuổi theo, để cho Công chúa thong thả mà đi. Khi Công chúa chạy được có hơn mấy dặm, mới dừng ngựa lại xem đường, trước mặt thấy bùn lầy đầy dẫy, còn sau lưng quân mình theo còn có một ít mà thôi. Lại chẳng biết ai mà năn nỉ ỉ ôi, bèn đánh liều nhắm mắt băng sình mà dời gót.

Khi Công chúa đi vừa khỏi đám sình lầy ấy, phục binh thình lình ở đâu bắn ra như mưa bấc, quân sĩ chết đã đầy đất, cùng đường khó nỗi tới lui. Công chúa bèn đánh liều, gạt tiễn quày ngựa chạy qua phía Tây, trước mặt lại có tòa núi cao vòi vọi. Bốn bên những là khe suối ghê gớm, cũng đánh liều giục binh vào chốn sơn khê, lòng sầu thảm chín chiều đôi đoạn!

Công chúa vừa lên khỏi nửa triền núi, lại nghe pháo vang rền như sấm nổ, phục binh trong rừng ào ra tưng bừng, Công chúa bị vây ở giữa chừng. Tố Trinh lại giục binh công đã tứ vi, Công chúa bèn liều mình sát phá trùng vây, chạy khỏi qua phía nam được ít dặm, bỗng thấy phía triền núi có tòa cổ mộ và thạch nhân, thạch mã còn nguy nga, cùng thạch bia tỏ rõ, lộ ra mấy chữ đề rằng:

– Đại châu thần Thái Công chi mộ.

Công chúa thấy vậy hai hàng lụy ứa, bèn ngồi trên ngựa mà vái rằng:

– Lỗ bang là con cháu nhà Châu, nếu ngài có linh xin chứng, nay tôi vì nước mà bị Chung Vô Diệm thị cường hung hiếp, cha tôi đã bị chết, chồng tôi lại bị bó tay, tôi tưởng là cử binh đến Lâm Tri cho chồng vợ sum vầy, hay đâu nỗi hao binh chết tướng, xin Thái Công có lòng đoán tưởng, hiển oai linh mà giúp giòng dõi nhà Châu, chừng thu được Vô Diệm rồi, thì cổ mộ tôi sẽ trùng tu lại, gọi lòng thảo đáp ân trả nghĩa.

Khi Công chúa vái vừa dứt tiếng, bỗng nghe pháo nổ vang tai, thấy một tướng đang dương oai xốc ngựa tới, mình mặc bạch bào giáp, đầu đội bạch khôi và cưỡi con ngựa kim, tay cầm cây Lê hoa thương, hét lớn tiếng và nói rằng:

– Công chúa! Ta đố mi chạy đâu cho khỏi.

Công chúa liền xem lại kỹ là Lỗ Quốc Anh, mới mắng rằng:

– Mi là đồ phản quốc mặt mũi nào mà dám đến đây.

Quốc Anh nổi giận la hét vang dậy, bèn vung thương đâm tới. Công chúa rước đánh được ít hiệp, mới nghĩ thầm rằng:

"Nay sức mình đã đuối mệt, mà tướng sĩ cũng chẳng còn bao nhiêu, ít làm sao địch lại nhiều, phải dùng đồ bảo bối mới được."

Nghĩ rồi liền dang ra vài bước, lấy dây Phục Yêu tế lên trên không. Quốc Anh đã có ý đề phòng, cũng lấy cái Tây Phương đại ném lên, tức thì dây Phục Tiên sách rớt vào trong cái Tây Phương đại.

Công chúa xem thấy rụng rời, không biết vì cớ nào mà Quốc Anh có phép báu, Quốc Anh có ý khi nhạo, bèn kêu Công chúa mà hỏi rằng:

– Công chúa! Có món gì nữa dùng thử cho ta coi.

Công chúa nghe hỏi đỏ mặt tía tai, liền vung chĩa ba đánh liền cho một buổi. Quốc Anh lúc này dùng kế trá bại, giục binh chạy xông vào đám rừng tòng. Công chúa tả đột hữu xông, giục ngựa đuổi theo sau bén gót.

Thình lình bỗng nghe trong rừng có tiếng pháo nổ. Tề Trinh và Tề Phụng hai tướng áp ra, phục binh vô số hằng hà bốn phía những là kiếm kích. Công chúa liều mình ráng sức kình địch, đánh vùi với hai tướng một hồi, hai người kiếm thế tháo lui. Công chúa cũng theo sau rượt đuổi.

Khi Công chúa đuổi theo xa được một đỗi, lại nghe tiếng lạc ngựa bên tai, tới nơi thấy rõ mặt mày, mới biết là Liêm Thoại Hoa đón đường rước đánh. Công chúa liền nổi giận mắng rằng:

– Mi là đồ cẩu phụ, đừng quen thói hại ta, đã thu Hỗn Nguyên bảo bối của ta rồi, nay lại không cho ta trở về dinh trại hay sao?

Nói rồi vung chĩa ba đâm lại. Liêm Thoại Hoa cũng đưa đao rước đánh, hai người đánh hơn trăm hiệp. Công chúa đã đuối sức lần lần, mồ hôi đã đổ dầm dề, mặt mày thì tái ngắt. Thoại Hoa thấy vậy mới nghĩ rằng:

"Bây giờ ta giết con cẩu phụ thì dễ như chơi, ngặt vì Quốc mẫu căn dặn đã hết lời nên không nỡ xuống tay hại nó." Nghĩ rồi kêu lớn tiếng nói rằng:

– Bớ Lỗ Lâm công chúa! Ta chẳng giết mi làm chi cho nhơ tiết, để ta đánh mi một roi này, từ rày về sau cho biết mặt.

Nói dứt lời liền rút cây roi tiêu ra đánh trúng Công chúa một roi ngang hông không đỡ kịp. Công chúa bị thương, liền ôm ngựa chạy dài qua phía đông một nước. Liêm Thoại Hoa rượt theo, kéo binh trở về phục chỉ cho Chung hậu hay.

Khi Chung hậu thấy Thoại Hoa về tâu, thì biết Công chúa muốn trở về dinh, bèn truyền tam quân nổi hiệu lệnh. Trong thành tức thì pháo nổ vang. Điền Đan nghe biết, y kế xua quân ra đoạt thu dinh trại. Quân Lỗ rùng rùng bỏ chạy đạp nhau mà chết cùng đường. Công chúa thấy vậy hết dạ bi thương, muốn trở về dinh phòng thì đã bị quân Tề đoạt mất rồi.

Kế giây lát thấy Ân Long, Ân Hổ chạy tới lật đật, cùng nhau than khóc thảm thương. Anh em Thôi Văn lụy ứa hai hàng, thầy trò quyết tìm phương tẩu thoát. Công chúa lúc ấy ngồi trên lưng ngựa thở ra một tiếng và than rằng:

– Mặt mũi nào mà còn về thấy Quốc mẫu với long nhan, tấm thân này đành đi kiếm phụ vương nơi suối vàng chẳng tiếc. Thương hỡi thương, phò mã đồng sàng, chồng vợ luống bắc nam hai ngã.

Công chúa than rồi lại khóc, muốn rút gươm ra mà tự tử tại chiến trường. Ân Long, Ân Hổ bèn can rằng:

– Xin Công chúa đừng quá vội nóng, việc binh gia thắng bại là lẽ thường, hãy kiếm nơi tích thảo đồn lương, rồi sẽ toan kế với Hằng xương mà báo phục. Chừng ta đủ sức sẽ tả văn biểu tới các vua mà xin cáo cấp, nhờ chư hầu giúp sức ít nhiều, nếu mà Công chúa chẳng khứng nghe theo, dẫu có thác, thác cũng uổng công sinh dưỡng.

Công chúa nghe được liền lau nước mắt mà rằng:

– Lời Quốc cựu thật là lý nghiệm, ngặt bây giờ không biết trú ngụ nơi nào?

Thôi Văn liền thưa rằng:

– Bên phía nam cách đây chừng ba trăm dặm, có tòa núi kêu là: Ẩn Phụng sơn, anh em Đinh Năng ở đó ẩn tàng, người cùng tôi thật là anh em cô cậu. Xin Công chúa tới đó mà nương náu, rồi sẽ sai người đi cầu cứu với các nước hầu bang, họa chăng trời giúp người cơ hàn, chừng ấy sẽ lo toan mà trừ con Chung xú phụ.

Công chúa nghe nói cả đẹp, bèn thu gom hết binh tàn, cùng nhau thẳng tới Sơn trang ẩn phụng